

РЕШЕНИЕ

№ 5855

гр. София, 14.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 03.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **10951** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 43, ал. 3 от Закона за подпомагане на земеделските производители (ЗПЗП).

Образувано е по жалбата на М. А. М., срещу уведомително писмо, изх. № 02-220-6500/6962/05.08.2021г. за извършена оторизация и изплатено финансово подпомагане по схеми и мерки за директни плащания, базирани на площ за кампания 2019 г. на заместник изпълнителния директор на Държавен фонд "Земеделие", в частта му, с която е наложена санкция по схема СП други, базирани на площ, администрирани съгласно чл.19 Регламент _№ 640/2014 на ЕК, за кампания 2019г. за бъдещ период в размер 17 747, 81лв.

Жалбоподателят твърди, че процесното писмо – административен акт, е постановено при допуснати съществени нарушения на административно-производствени правила, изразяващи се в липса на извършвана теренна проверка, противоречие с материалноправни разпоредби и несъответствие с целта на закона – основания по чл. 146, т. 3, т. 4 и т. 5 АПК. Иска се отмяната му

Ответникът – заместник изпълнителният директор на Държавен фонд "Земеделие" (ДФЗ), излага становище за неоснователност на жалбата и претендира присъждане на разноски.

Административен съд-София град, 74 състав, като обсъди събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съобрази доводите на страните и извърши цялостна проверка на акта в оспорената му част във връзка с правомощията

си по чл. 168 АПК, приема за установено следното:

Със заявление вх. № 22/635326/0260727 от 29.10.2020г., жалбоподателят, в качеството си на регистриран земеделски стопанин е поискала помощ de minimis, съгласно Регламент № 1408/2013 за насаждения – сливи – 15.9хка. за кампания 2019г.

С уведомителното оторизационно писмо изх. № 02-220-6500/05.08.2021г. на ДФ Земеделие, връчено на жалбоподателя чрез И. на 09.08.2021г., е отказано изцяло плащането по посочената схема.

На 23.08.2021г. жалбоподателят е подал жалба до Министъра на земеделието, храните и горите /днес Министър на земеделието/ по реда на чл.81 и сл. от АПК.

По жалбата липсва произнасяне и към настоящият момент, като по силата на чл.97 ал.1 АПК, компетентният горестоящ орган е следвало да се произнесе на 07.09.2021г., предвид факта, че 06.09.2021г. е официален национален празник и неработен ден/.

Така на 20.09.2021г. жалбоподателят е оспорил посоченото оторизационно писмо пред АССО, а той с определение от № 1127 от 03.11.2021г. е прекратил делото и изпратил същото по подсъдност на АССГ.

В съответствие с проверката по чл.158 АПК, съдът, намира, че жалбата е редовна, в съответствие с изискванията за форма, съдържание и приложения.

При преценка допустимостта на жалбата с оглед разпоредбата на чл.97 ал.5 АПК, съдът съобрази:

С Тълкувателно решение № 6/30.06.2015 г. постановено по т.д. № 4/2013 г., О. на I и II колегия на ВАС е прието решение за следното: 1. Разпоредбата на чл. 140, ал. 1 АПК е приложима при избор на ред за оспорване, когато в индивидуалния административен акт е посочена само възможността за оспорването му по административен ред и 2. Съдебното оспорване по чл. 149, ал. 3 АПК не е допустимо, когато по-горестоящия административен орган, след изтичане на срока за произнасяне по чл. 97, ал.1 АПК, се произнесе с решение, с което отхвърля жалбата или протеста срещу оспорения по административен ред индивидуален административен акт.

При извършена служебна проверка, съдът установи, че жалбата е подадена в срок, поради което е допустима. Министъра на земеделието и храните, като едноличен орган е дължал произнасяне в двуседмичен срок от постъпване на преписката, съгласно чл. 97, ал. 1, предложение 1 от АПК, който срок е започнал да тече от посочената дата на постъпването ѝ.

При липсата на произнасяне на горестоящия орган на оспорване подлежи именно първоначалния административен акт по регламент на чл. 97, ал. 5 АПК, като според чл. 149, ал. 3 АПК, срокът за обжалването му започва да тече от изтичане на срока за произнасяне на горестоящия орган. От този момент за жалбоподателя се е породило правото да обжалва първоначалния административен акт по съдебен ред в срока по чл. 149, ал.1 АПК. Така срока за произнасяне на горестоящият орган е изтекъл на 07.09.2021 година /присъствен ден/, жалбата до АССО, подадена на 20.09.2021г. , т.е. в законоустановеният двуседмичен срок.

На следващо място и в съответствие с чл.159 от АПК, настоящият състав счита, че жалбата е допустима, като подадена от активно легитимирано лице срещу подлежащ на обжалване акт и при липса на отрицателни предпоставки за разглеждането и.

По съществуващото на спора съдът съобрази:

Оспореният акт е издаден от компетентен орган. Съгласно чл. 20а, ал. 1 и ал. 2 ЗПЗП, изпълнителният директор на фонда е изпълнителен директор и на Разплащателната агенция, организира и ръководи дейността ѝ и я представлява, като разполага и с

правомощието по вземане на решения за одобряване или отхвърляне на заявления по схемите и мерките на Общата селскостопанска политика, прилагани от Разплащателната агенция. От своя страна, съгласно чл. 20а, ал. 4 ЗПЗП, изпълнителният директор може да делегира правомощията си, произтичащи от правото на ЕС или от националното законодателство, включително вземане на решения, произнасяне по подадени заявления и/или сключване на договори за финансово подпомагане на заместник изпълнителните директори и на директорите на областните дирекции на фонда съобразно териториалната им компетентност. С т. 1 от заповед № 03-РД/2891/16.06.2021 г., изпълнителният директор на ДФЗ, е делегирал на заместник изпълнителния директор П. С., правомощия по издаване и подписване на всички уведомителни писма по схемите и мерките за директни плащания за извършена оторизация и изплатено финансово подпомагане.

Уведомителното писмо представлява индивидуален административен акт и следва да отговаря на изискванията за форма и съдържание. Съгласно чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК, административният акт следва да съдържа фактическите и правни основания за издаването му. Т. е., в закона е въведено императивно изискване за мотивиране на административните актове. Мотивите на административния акт представляват единство от фактическите и правни основания за издаването му и тяхното наличие позволява на адресата на акта да разбере волята на административния орган и да защити адекватно правата и интересите си. Мотивите имат съществено значение и при осъществявания съдебен контрол за законосъобразност, а липсата им възпрепятства този контрол и представлява самостоятелно основание за отмяна на административния акт.

Видно от оспорваният акт, като фактически основания за издаването му е посочено единствено, че "Общата оторизирана сума е изчислена чрез Интегрирана система за администриране и контрол (И.) след извършване на задължителни административни проверки и/или проверки на място (в съответствие с чл. 37 от ЗПЗП) на данните в подаденото от Вас заявление за подпомагане. Тези данни са сравнени със съответната налична информация, съдържаща се във външните регистри на И., поддържани на основание чл. 30 от ЗПЗП.

В края на самото писмо, като допълнение е посочено единствено, че: "По схемите, базирани на площ, администрирани съгласно чл.19 от Делегиран регламент 640/2014н а Комисията за кампания 2019г. са наложени санкции за бъдещ период в размер, както следва : СП/ДРУГИ/ - 17747.81лв"

Като забележка е добавено, че „посочените суми се прихващат в съответствие с чл.28 от Регамент за изпълнение №908/2014г. на Комисията...“.

Извън това и към графичната таблична част на уведомителното писмо е посочено колона 6 „оторизирана сума“ - „сумата, получена, като разлика между исканата сума и пиролижимите намаления и редукции“.

Редукции в колона 4 и намаления в колона 5 няма. Отражено е намаление в колона 3 „Намаления“ в размер на исканата от жалбоподателя сума за подпомагане, като е посочено:

„-намаление на субсидията след извършени административни проверки, при които са установени всички недопустими за подпомагане площи в съответното заявление – проверки за площи, заявени за повече от един кандидат, проверки на място или автоматизирани проверки спрямо данните в слоя с допустими площи от СИЗП и предоставени данни от МЗХГ и МОСВ.

- Намаление за субсидията в случаите, когато не са спазени сроковете за подаване и/или редакция на заявлението, съгласно чл.12 от Наредба № 5 от 27.02.2009г.

- Наложена ставка на корекция, определена съгласно чл.26 от Регламент 1306/2013 и чл.8 пар.1 от Регламент № 1307/2013г.

- Линеино намаление съгласно чл.51 пар.2 от Регламент № 1307/2013г., налагано съгласно чл.6 пар.2 буква е т. i от Регламент за изпълнение № 809/2014 на Комисията.

- линеино намаление, съгласно чл. 65 пар.2 буква в от Регламент № 1307/2013г., налагано съгласно чл. 6 пар.2 буква е т. iii от Регламент за изпълнение № 809/2014 на Комисията.“

В така постановеният акт, не се съдържат никакви фактически основания, а доколкото са посочени правни такива, то те са изброени общо по принцип, приложими във всички възможни хипотези на намаление, без да е налице конкретика действително ли всичките тези правни основания са налице с оглед установените данни по преписката или някое от тях, респ. кое точно.

Успоредно с това, не е налице яснота за кои площи от заявените за подпомагане парцели е прието, че са недопустими за подпомагане, по всяка една от заявените схеми и мерки, наложило и намаление на претендираното подпомагане, за да е възможна проверката за съответствието на фактическите констатации с действителното положение.

Така посочените и изброени хипотези, не дават възможност за установяване, коя хипотеза е приложена към съответната мярка и схема.

В настоящия казус единственият документ от преписката, който би обосновал отказ или редукация на заявеното финансово подпомагане за 2019 г., е посоченият по-горе "Резултати от автоматични проверки на въведени данни в заявление за подпомагане по директни плащания за кампания 2019 г., подписан от жалбоподателя и който съдържа констатации за определени грешки в подаденото заявление. Липсва основание обаче да се приеме, че именно тези посочени грешки са послужили и като основание за органа за постановяване на оспорваният акт.

На първо място, на лист 51 по делото, е приложен и обективираният резултат от автоматична проверка на въведените данни в заявлението на подпомагане в който са посочени 10 отделни грешки, докато в уведомителното писмо са посочени пет правни основания. Неясно е тези именно грешки ли следва да бъдат съотнесени към посочените 5/ пет/ правни основания, нито коя точно от посочените „грешки“, към кое правно основание би съотнесъл органа в подобна хипотеза.

На второ място, основанията за намаляване размера на плащането или постановяване отказ за плащане по схемите за директни плащания, регламентирани в чл.43 ал.3 от ЗПП, предполагат наличие на конкретни фактически установявания, каквито в настоящият казус не са налице.

Всъщност, Върховния административен съд се е произнасял трайно и непротиворечиво в аналогични хипотези, като е постановявал, че неизлагането на мотиви, в хипотеза, като настоящата е основание за установяване незаконосъобразност на оспорваният акт /виж Решение № 3910 от 21.04.2022 г. на ВАС по адм. д. № 1119/2022 г., в т.ч. и как следва да процедира административният орган при посочване на някои от грешките в заявлението ако иска да приеме същите като основание за отказ, още - Решение № 5132 от 22.04.2021 г. на ВАС по адм. д. № 2857/2021 г., Решение № 1879 от 12.02.2021 г. на ВАС по адм. д. № 6747/2020 г. и др./.

Съгласно чл. 168 АПК, съдът проверява законосъобразността на акта, съобразно посочените в него фактически и правни основания, като по силата на чл. 170, ал. 1 АПК именно административният орган носи доказателствена тежест относно правилността на извършеното намаляване на размера на заявеното подпомагане, като този пропуск не може да бъде преодолян в рамките на съдебното производство, чрез дописване, тълкуване или конкретизация на уведомителното писмо.

В този смисъл и при съдебната проверка по чл.168 ал.1 АПК, настоящият състав счита, че обжалваният административен акт е постановен в нарушение на чл.146 т.2 и т.3 от АПК, отменителни основания по чл.172 ал.2, предл. второ от АПК.

След отмяната на акта и в съответствие с разпоредбата на чл.173 ал.2 АПК, преписката следва да бъде изпратена на органа за произнасяне по подаденото от М. А. М., заявление за подпомагане, като на основание чл. 174 АПК бъде определен и срок за издаване на административния акт.

В последното заседание по делото, процесуалният представител на жалбоподателката е представил списък на разноските и е поискал същите да му бъдат присъдени, като по делото своевременно е приложен и договор за правна защита и съдействие, ръкописен – на бланка на САК, видно който страните уговорят възнаграждение в размер на 2000лв.

Съобразно възприетото от ВКС в тълкувателно Решение № 6 от 6.11.2013 по тълк дело № 6/2012 на ОСГТК, приложеният по делото договор за правна защита с уговорено възнаграждение, има характер на разписка с която страната се удостоверява, че страната не само е договорила, но и заплатила адвокатското възнаграждение. При липсата на възражение за прекомерност от насрещната страна, при все редовността на призоваването на същата, съдът приема, че възнаграждението е дължимо в поисканият, представен и доказан размер.

С оглед гореизложеното и на основание чл. 172 ал.2 предл. второ вр. чл.173 ал.2и чл.174, изр. Първо от АПК, Административен съд София-град, 74 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ уведомително писмо № 2301962, с изх. № 02-220-6500/05.08.2021г. за извършена оторизация и изплатено финансово подпомагане по схеми и мерки за директни плащания, базирани на площ за кампания 2019 г. на заместник изпълнителния директор на Държавен фонд "Земеделие", в частта му, с която е наложена санкция по схема СП други, базирани на площ, администрирани съгласно чл.19 Регламент _№ 640/2014 на ЕК, за кампания 2019г. за бъдещ период в размер 17 747, 81лв.

ИЗПРАЩА преписката на заместник изпълнителния директор на Държавен фонд "Земеделие", за произнасяне по заявлението за подпомагане на М. А. М., при спазване указанията дадени с мотивите на настоящето решение.

ОПРЕДЕЛЯ 14-дневен срок за произнасяне, считано от влизане в сила на настоящето решение.

ОСЪЖДА Държавен фонд "Земеделие", да заплати на М. А. М., АДРЕС ГР. С.,

[улица], вх.А, ет.6, ап.13, ЕГН [ЕГН], сумата от 2000 (две хиляди) лева, представляваща разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

На основание чл. 138, ал. 3 АПК препис от решението да се изпрати на страните по реда на чл. 137 АПК.

СЪДИЯ: